

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416209714
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4416209714.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobkyne: E. D. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. W., D. XX, zastúpenej JUDr. Vladimírou Mituchovičovou, advokátkou so sídlom Nové Zámky, SNP 36, proti žalovanému: M. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. W., D. XX, toho času F. W., U. XX, o vykázanie žalovaného zo spoločného obydľia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. októbra 2019, č. k. 9C/212/2016-530, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, o vykázanie žalovaného zo spoločného obydľia, zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa po doplnení žaloby domáhala, aby súd úplne vylúčil žalovaného z užívania nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území F. W., vedenej Okresným úradom F. W., odborom katastrálnym, na LV č. XXXX ako parcely reg. „C“, evidovanej na katastrálnej mape, a to parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvorcia, dom so súp. č. XXX o výmere XXX m² a parc. č. XXXX - záhrady o výmere XXXX m². Žalobu odôvodnila tým, že sporné nehnuteľnosti majú strany sporu v podielovom spoluvlastníctve, každý po 1/8 k celku. Na predmetnom LV č. XXXX okrem strán sporu, ktoré sú podielovými spoluvlastníkmi, figuruje aj ich matka, ktorá je nebohá, a ktorej podiel predstavuje 5/8 k celku. Ďalej je ako podielová spoluvlastníčka na tomto liste vlastníctva uvedená ich sestra E. E., rod. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. X., F. W., ktorej spoluvlastnícky podiel predstavuje 1/8 k celku. Za dôvod vylúčenia žalovaného z predmetných nehnuteľností uviedla skutočnosť, že žalovaný jej dlhodobo bráni v riadnom užívaní nehnuteľnosti, ktorej je podielovou spoluvlastníčkou, a to bez zjavného dôvodu. V tejto nehnuteľnosti má hlásený trvalý pobyt a nemá k dispozícii inú nehnuteľnosť, ktorá by jej slúžila na bývanie. Žalovaný jej bráni v užívaní nehnuteľnosti správa sa k nej dlhodobo neprijateľným spôsobom - agresívne, ohrozuje jej zdravie a život. Opakovane podáva na žalovaného trestné oznámenia, nakoľko ju počas posledných 15 rokov, ako aj skôr, opakovane napadol a vyvolal v nej dôvodnú obavu o jej zdravie, či život. Zvýraznila, že podaním sa domáhala svojich práv, ktoré nie sú upravené v príslušných ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že ustanovenia týkajúce sa vyporiadania podielového spoluvlastníctva nie sú v tomto prípade aplikovateľné, lebo obe strany sporu nedisponujú finančnými prostriedkami potrebnými na to, aby mohla jedna zo strán sporu vyplatiť druhú stranu, prípadne aj ďalším podielovým spoluvlastníkom hodnotu ich spoluvlastníckeho podielu. Dodala, že nevlastní žiadnu inú nehnuteľnosť, naproti tomu žalovaný je spoluvlastníkom aj ďalšej nehnuteľnosti, a to nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území F. W., vedenej Okresným úradom F. W., odborom katastrálnym na LV č. XXXX, kde je

podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/2 k celku a ďalšou podielovou spoluvlastníčkou je ich sestra, pani E. T.. Žalobu ďalej odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 853 s použitím čl. 4 odsek 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2. Rozhodnutie právne oprel o ust. § 142 ods. 1, § 146 ods. 2, § 705a, § 853 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Vykonaným dokazovaním, a to z výpisu z LV č. XXXX pre kat. územia F. W., obec F. W., okres F. W., mal zrejmé, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností vedenými ako parcely reg. „C“ č. XXXX - zastavané plochy a nádvoría, rodinný dom so súp. č. XXX o výmere XXX m² a parc. č. XXXX - záhrady o výmere XXXX m² (ďalej v rozhodnutí len „predmetná nehnuteľnosť“), v podiele 1/8 k celku a okrem toho sú na predmetnej nehnuteľnosti aj ďalší podieloví spoluvlastníci, a to E. T. v podiele 5/8, ich nebohá matka a E. E., rod. T., ich sestra v podiele 1/8 k celku. Výpisom z LV č. XXXX kat. územia F. W., obec F. W., okres F. W. mal preukázané, že žalovaný je podielový spoluvlastník nehnuteľností vedených na tomto liste vlastníctva v podiele 1/2 k celku a na ktorom liste vlastníctva je zapísaná aj domová nehnuteľnosť so súp. č. XXXX na parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m². Ďalším podielovým spoluvlastníkom k tejto nehnuteľnosti je ich sestra E. T., v podiele 1/2 k celku. Žalobkyňa po podaní žaloby podala trestné oznámenie na žalovaného za marenie vykonateľnosti súdneho rozhodnutia sp. zn. 9C/212/2016-77, podľa ktorého mal zakázané vstupovať do predmetnej nehnuteľnosti, rodinného domu v F. W. na D. ul. XX, a v podstate opísala, že sa jej slovné žalovaný vyhrážal a že sa hádali. Dňa 16. 03. 2017 podala ďalšie trestné oznámenie na žalovaného, opäť za vyhrážky, ktoré jej mal spôsobiť slovné. O tejto skutočnosti svedčalo aj potvrdenie OR PZ F. W., Obvodné oddelenie zo dňa 04. 11. 2017. Uznesením Okresnej prokuratúry Nové Zámky zo dňa 07. 11. 2018 pod sp. zn. 1Pn 456/18/4404-15 žalobkyňa preukázala, že jej sťažnosť vo veci podozrenia zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písmeno b) Tr. zákona bola odmietnutá, nakoľko sa nepreukázali žiadne tie dôvody, ktoré žalobkyňa vo svojej sťažnosti uviedla. Okresná prokuratúra v odôvodnení tohto uznesenia jednoznačne uviedla, že E. I. G., obvodná lekárka žalovaného na požiadanie súdu v predmetnej veci podala správu, že v zdravotnej dokumentácii pacienta M. T., nar. XX. XX. XXXX sa nenachádza psychiatrické vyšetrenie ani liečenie. Na tejto skutočnosti zotrvala aj vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom policajného zboru. Zo správy E. A. P., psychiatricky, ktorú do spisu zadovážil vyšetrovateľ PZ, zistil, že žalovaný nie je evidovaný ani liečený na žiadnej zo psychiatrických ambulancií FNŠP F. W., ako ani na psychiatrickom oddelení M. F. W. nebol hospitalizovaný. Vyrozumením OR PZ v F. W., Obvodného oddelenia zo dňa 24. 05. 2017 bolo preukázané, že žalobkyňa dňa 24. 05. 2017 podala trestné oznámenie a začalo sa trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Tr. zákona v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno i) Tr. zákona voči neznámemu páchatelovi, ktorého skutku sa mal dopustiť páchatel dňa 16. 03. 2017 v čase okolo 18.00 hod. na ul. D. XX v F. W. Ďalším potvrdením o podaní oznámenia OR PZ v F. W., Obvodné oddelenie zo dňa 05. 07. 2019 bolo preukázané, že žalobkyňa oznámila priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písmeno d) zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov z dôvodu, že dňa 25. 05. 2019 žalovaný prišiel na adresu D. XX a vytiahol sa rukami nad železnú bránu domu a keď ju uvidel, začal vykrikovať v maďarskom jazyku, že: „Keby ma koleno nebolelo, preliezol by som plot a rozmliaždil by som ti papuľu tak, že z nej nezostane nič.“ K napadnutiu však nedošlo. Dňa 28. 06. 2019 žalovaný prišiel opätovne na adresu D. XX a vytiahol sa rukami nad železnú bránu domu, kde býva žalobkyňa a zas na ňu začal kričať v maďarskom jazyku, že: „Okamžite mi vydaj kľúče od domu, inak ti hubu rozbijem ty špina.“ Uznesením Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. 2Pv 202/15/4404-42 zo dňa 04. 07. 2018 bolo preukázané, že sťažnosť poškodenej žalobkyne zo dňa 06. 03. 2018, doplnenú dňa 28. 03. 2018, podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa OR PZ, ktorým vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru, zamietol s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno b), písmeno d) Tr. zákona, lebo nebol tento skutok trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci, pretože sťažnosť bola podaná oneskorene. Uznesením OR PZ v Nových Zámkoch, odboru poriadkovej polície zo dňa 14. 08. 2019 pod č. ČVS: ORP-507/NZ-NZ-2019 bolo preukázané, že vo veci podozrenia z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, ktorého skutku sa mal dopustiť páchatel tým, že dňa 29. 05. 2019, 28. 06. 2019, 09. 07. 2019 na D. XX, F. W., sa poškodenej D. T. vyhrážal, že keby ho nebolelo koleno, tak prelezie plot a rozbije jej papuľu tak, že z nej nič nezostane, potom, že sa jej vyhrážal, že jej rozbije hubu a napokon sa jej vyhrážal, že ju z domu vykopne, na čo poškodenej odišla do nehnuteľnosti a zamkla sa a k žiadnemu napadnutiu zo strany žalovaného nedošlo, iba jej vulgárne nadával, na čo ona privolala hliadku polície, a preto týmto uznesením vyšetrovateľ odovzdal vec Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy F. na prejednanie uvedeného skutku. Čestnými vyhláseniami, ktoré do spisu doložila žalobkyňa, takmer

vo všetkých preukázala to, že boli s ňou prítomní svedkovia, ktorí tieto čestné vyhlásenia podpísali a boli svedkami toho, ako slovné urážal žalovaný žalobkyňu, ako slovné sa vyhrážal žalobkyni, ale nikdy nie, že by ju fyzicky napadol alebo iným spôsobom ohrozoval na živote. Agresivitu svojho správania vystupňoval tým, že búchal a kopal do železnej vchodovej brány s takou intenzitou, že ho bolo počuť na viac metrov, prípadne, že vyskočil na bránu a pod. Záznamami zo služby vykonanými OR PZ Nové Zámky žalobkyňa preukázala, že boli vykonané výjazdy hliadkou OR PZ v dňoch 09. 07. 2019, 12. 08. 2019, 29. 05. 2019 a 03. 09. 2016. Vo všetkých týchto záznamoch polícia potvrdila, že hliadku privolala žalobkyňa, pretože býva v rodičovskom dome a žalovaný, ktorý sa jej vyhrážal tým, že si nárokuje na rodičovský dom, v ktorom býva žalobkyňa a žalovaný hliadke uviedol, že sa dožaduje svojich práv, nakoľko je spoluvlastníkom domu a z tohto dôvodu vybuchoval na okná a dvere a nadával svojej sestre vulgárne a oplzlo, ale fyzicky jej neublížil. Všetky tieto záznamy potvrdzujú, že k protiprávnemu konaniu nedošlo a že žalovaný bol riešený buď napomenutím alebo postúpením veci priestupkovému konaniu.

3. Posúdením v konaní zisteného skutkového stavu podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobe žalobkyne nemohol vyhovieť. K uvedenému argumentoval, že v konaní sa žalobkyňa domáhala úplného vylúčenia žalovaného z užívania predmetnej nehnuteľnosti, ku ktorej sú obe strany sporu podielovými spoluvlastníkmi v podiele 1/8 k celku s tým, že okrem nich sú vedení na liste vlastníctva aj iní podieloví spoluvlastníci. Na spoločnom užívaní predmetnej nehnuteľnosti sa nevedeli dohodnúť s tým, že v súčasnosti v predmetnej nehnuteľnosti býva iba žalobkyňa, ktorá aj napriek tomu, že žalovaný ako podielový spoluvlastník mal právo v predmetnej nehnuteľnosti bývať, mu v tom bránila, s poukazom na uznesenie Okresného súdu Nové Zámky o nariadení neodkladného opatrenia pod č. k. 9C/212/2016-77 zo dňa 22. 09. 2016 s tým, že žalobkyňa si neuvedomovala, že platné je iné právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia pod č. k. 9C/212/2016-258 zo dňa 13. 07. 2017 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre pod č. k. 25Co/324/2017-296 zo dňa 27. 09. 2017, ktorým súd prvej inštancie návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 14. 09. 2016 zamietol, odporcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16. 11. 2017 a od tohto dátumu mal žalovaný právo byť v predmetnej nehnuteľnosti ako podielový spoluvlastník a užívať ju takisto ako aj žalobkyňa, keďže sú rovnocennými podielovými spoluvlastníkmi k predmetnej nehnuteľnosti, každý v podiele 1/8 k celku. Dospel k názoru, že žalobkyňa nepreukázala v konaní, že od podania žaloby, teda od 07. 06. 2016, by bol žalovaný právoplatne odsúdený za trestný čin, či už ublíženia na zdraví alebo iný trestný čin, ktorého dôsledkom by bola skutočnosť, že naozaj je žalobkyňa rušená v užívaní predmetnej nehnuteľnosti až do takej miery, že by súd mohol jej žalobnému návrhu vyhovieť. Naopak, bolo preukázané samotnou žalobkyňou, že potom, ako nahlásila agresívne správanie žalovaného Obvodnému oddeleniu PZ v Nových Zámkach a príslušníci OR PZ vykonali výjazd na miesto samé, teda do predmetnej nehnuteľnosti a spísali záznam zo služby v troch prípadoch, ani v jednom nebolo z týchto záznamov zdôvodnené a preukázané, že by sa žalovaný dopustil protiprávneho konania alebo jeho správanie by bolo následne riešené v trestnom konaní, a že by bol právoplatne odsúdený za určitý trestný čin alebo prečin. Naopak, aj uznesenia Okresnej prokuratúry Nové Zámky svedčili o tom, že sťažnosť žalobkyne ako poškodenej v trestných veciach proti žalovanému boli buď zamietnuté alebo postúpené na priestupkové konanie. Ďalej dôvodil, že návrh žalobkyne na nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychiatrie alebo psychológie ohľadom preukázania skutočnosti, že žalovaný je psychicky narušený a je mimoriadne nebezpečný, nepovažoval v tomto konaní za dôvodný, pretože ničím konkrétnym takéto správanie žalovaného preukázané nebolo, a preto tento návrh nevykonal a zamietol aj návrh žalobkyne na výsluchy svedkov a to O.. J. a E.. R., nakoľko O.. J. písala čestné vyhlásenie dňa 08. 12. 2014, teda pred podaním žaloby 2 roky, kde čestne prehlásila, že slovné útočil žalovaný na žalobkyňu, pretože sa hádali. R. svedka E.. R. nepovažoval za dôvodný, nakoľko neliečil ani jednu zo strán sporu, a preto sa nemal k čomu vyjadrovať a žalobkyňa nezdôvodnila, na aké skutočnosti ho chce dať vypočuť. Všetky lekárske správy, ktoré predkladala ohľadom žalovaného boli od E.. A. P., psychiatra. Zo všetkých listinných dôkazov, ktoré do spisu doložila žalobkyňa, konštatoval, že sa jedná o hádky medzi súrodencami, lebo spolu nevychádzajú dobre a v tomto zmysle prihliadal i na dôkazy, ktoré predložil žalovaný, a to najmä konštatovanie a lekársku správu E.. P., primárky Psychiatrického oddelenia M. F. W., že žalobkyňa trpí paranoidnou poruchou, čo je duševná porucha, v rámci ktorej nie je schopná správne vnímať a reprodukovať udalosti, ktoré popisuje, nakoľko sa dotýkajú obsahov poruchy myslenia. Dôvodil, že žalobkyňa v rámci dôkazného bremena mala dokázať, že žalovaný sa dopustil voči nej konania, ktoré sa dá charakterizovať ako psychické násilie alebo hrubý fyzický útok, ktoré skutočnosť nepreukázala, pretože preukázala iba to, že žalovaný niekedy pod vplyvom alkoholických nápojov, inokedy aj bez ich

vplyvu, slovne napáda žalobkyňu tým, že jej vulgárne nadáva, robí jej rôzne schválnosti, kričí na ňu, vyhráza sa jej, búcha na bránu, vyhráza sa jej, že ju zbije, že jej dá po papuli, že jej ukáže a pod. a z týchto dôvodov bol riešený iba v rámci priestupkového konania. Dodal, že dávno pred podaním žaloby v roku 2005 bol riešený Okresným súdom Nové Zámky, a to trestným rozkazom pod sp. zn. 3T/62/05, kedy bol odsúdený za trestný čin násillia proti skupine obyvateľov alebo proti jednotlivcovi, lebo sa inému vyhrázať usmrtením takým spôsobom, že to vzbudilo dôvodnú obavu podľa § 197a odsek 1 Tr. zákona a za to bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 1 roka. Zdôraznil, že Občiansky zákonník s účinnosťou od 1. januára 2003 upravuje obmedzenie užívacieho práva osoby k domu alebo bytu, ak z dôvodu fyzického násillia alebo psychického násillia, alebo hrozby takýmto násillím vo vzťahu k manželovi alebo k rozvedenému manželovi ako spoločnému užívateľovi bytu, domu alebo k blízkej osobe, ktorá s ním býva spoločne v byte, dome sa stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným. Ide o ustanovenia § 146 ods. 2 a 705a Občianskeho zákonníka, ktoré však možno aplikovať len v prípadoch, kedy je byt, alebo dom v bezpodielovom spoluvlastníctve (§ 146 ods. 2) alebo sa jedná o byt, ktorý je v spoločnom nájme manželov (§ 705a). Na základe týchto ustanovení teda nemohol obmedziť užívacie právo násillníka k domu alebo bytu, ktorý je v jeho podielovom spoluvlastníctve, pretože ust. § 146 ods. 2 a § 705a Občianskeho zákonníka nedopadajú na prípady, kedy sa fyzického alebo psychického násillia dopustí podielový spoluvlastník voči inému podielovému spoluvlastníkovi, ktorý s ním býva v spoločnom dome alebo byte. Skúmal aj možnosť, či bolo možné použiť aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka na daný prípad cestou tzv. analógie zákona, ktorú upravuje ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka. Týmto spôsobom možno však postupovať len v prípade, že sa jedná o tzv. medzeru v zákone, teda, že otázka vylúčenia podielového spoluvlastníka z užívania spoločného bytu, domu je zákonom neriešená, pretože takúto situáciu zákonodarca nepredpokladal, nepomyslel na ňu, a preto ju ani v zákone nemohol upraviť. Dospel k názoru, že o takýto prípad tu však nejde. Občiansky zákonník v ust. § 142 ods. 1 dáva súdu možnosť pri vyporiadavaní zrušeného podielového spoluvlastníctva spôsobom prikázaním veci prihliadnúť na násillné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Už z toho je zrejmé, že zákonodarca si bol vedomý prípadov, kedy sa fyzického alebo psychického násillia môže dopúšťať podielový spoluvlastník voči druhému podielovému spoluvlastníkovi. V tomto smere poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 526/2002 Z. z., ktorá novelizovala spomínané ustanovenie, podľa ktorej navrhovaná úprava § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka „sleduje za cieľ eliminovať násillné správanie podielových spoluvlastníkov v rodinách, pretože v tejto komunite najčastejšie spoluvlastnícke vzťahy vznikajú a sú prezentované v prípade nezhôd násillím rôzneho druhu“. Rezultoval preto, že v danom prípade sa nejednalo o tzv. medzeru v zákone, ktorú by bolo možno odstrániť pomocou analógie zákona, pretože zákonodarca vedel o prípadoch násillia medzi podielovými spoluvlastníkmi a napriek tomu inštitút vylúčenia z užívania zaviedol len pre prípady násillia, ku ktorému dochádza v súvislosti s bytmi alebo domami, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov alebo v spoločnom nájme manželov. Dodal, že rozširovať možnosti aplikácie inštitútu vylúčenia z užívania cestou analógie zákona aj na prípady podielových spoluvlastníkov by tak prekračovalo zrejmu vôľu zákonodarcu a súdu sa preto javí ako neprípustne zasahujúce do ústavou garantovaného vlastníckeho práva. V závere zvýraznil, že žalobkyňa má pre svoju ochranu pred násillným správaním žalovaného k dispozícii iné inštitúty občianskeho práva, konkrétne možnosť rozhodovania podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka (čo nepochybne zahŕňa aj otázku, ktorý z podielových spoluvlastníkov bude spoločný rodinný dom užívať a ktorý nie), prípadne možnosť zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k predmetnému rodinnému domu aj možnosťou, že by súd nariadil predaj nehnuteľnosti a výťažok rozdelil podľa podielov, nakoľko žalobkyňa odôvodňovala v žalobnom návrhu, že nemá finančné prostriedky a taktiež ani jej brat na to, aby sa vzájomne vyplatili titulom podielu, ako aj voči ostatným podielovým spoluvlastníkom. K výsluchu svedkov, ktorých v konaní vypočul, uviedol, že jednalo sa o dvoch svedkov, zamestnancov Ministerstva vnútra SR, ktorí boli prítomní pri výjazdoch, keď žalobkyňa ohlásila agresívne správanie žalovaného a privolala políciu. Títo svedkovia si v podstate na nič z toho, čo sa ich pýtala žalobkyňa, nepamätali. Uviedli, že si iba vykonávali svoju prácu a pred odstup času a množstvo zásahov, ktoré vykonávajú v rámci svojho zamestnania, si nemôžu pamätať konkrétne na tento prípad. Čo sa týka ďalších svedkov, pani E. R., ktorá je zamestnaná v Krízovom centre v U. ako rehabilitačný pracovník a žalobkyňu poznala z P. centra, nakoľko bola tam ubytovaná, táto tiež potvrdila iba to, že medzi stranami sporu za jej prítomnosti došlo k slovným útokom, keď žalovaný bol nervózny, kričal na žalobkyňu ako aj na svedkyňu, ale k fyzickým útokom z jeho strany nedošlo. Svedok E. O. potvrdil súdu, že v jednom prípade z dôvodu, že ho poprosila žalobkyňa, jej pomohol zobrať domov veci autom a tiež opísal iba agresívne správanie žalovaného, ktorý búchal na bránu a mal poznámku voči svedkovi, aby tam nenosil všelijaké veci, ale fyzicky nenapadol

ani svedka ani žalobkyňu. Potom, ako druhýkrát bol v predmetnom dome u žalobkyni, vzhľadom na správanie sa žalovaného, ktorý opäť búchal na dvere a nechcel otvoriť žalobkyni, žalobkyňa zavolala policajtov. Tento svedok tiež nepotvrdil žiadne fyzické násilie žalovaného voči žalobkyni iba to, že slovné sa vyhrážal žalobkyni, prípadne kričal a so žalobkyňou sa hádal. Aj z týchto dôvodov ďalšie výsluchy svedkov považoval za nadbytočné, s poukazom na právne posúdenie veci. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobu žalobkyne ako nedôvodnú, pre neunesenie dôkazného bremena z jej strany, zamietol.

4. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 a § 262 ods. 1, 2 CSP a nárok na náhradu trov konania priznal žalovanému v rozsahu 100 % voči žalobkyni.

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonala najrelevantnejšie navrhnuté dôkazy, teda nevy počul MUDr. R., a to napriek listinnému dôkazu, že žalovaný bol jeho niekoľkoročným pacientom. Ďalej nepribral znalcov z odvetia psychológie a psychiatrie na vyšetrenie žalovaného. Namietala tiež, že súd prvej inštancie nevykonala úkon z poskytnutého vážneho dôkazu CD (dvojnásobného vlámania sa žalovaného do izby žalobkyne pod hrozbou usmrtenia, teda z cieľom ho vykonať - v oboch prípadoch si zachraňovala život, len tým že vyskočila z dva metre vysokého okna na ulicu). Mala za to, že súd nevykonanie dôkazov zdôvodnil nedostatočne a nepresvedčivo. Tvrdila, že súd prvej inštancie mal vziať do úvahy skutočnosť, že právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, neodkladné opatrenie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu a táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej, pretože súd prvej inštancie zabránil doplneniu jej odvolania pri zmene advokáta napriek jej výslovnej písomnej žiadosti, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Takto nemala možnosť napadnúť falošný dôkaz žalovaného predložený súdu v jeho vyjadrení obsahujúci falošné tvrdenia zo znaleckého podvrhu L. P. voči jej osobe a poskytnúť súdu dôkaz, že za predmetné falošné výroky sa s inkriminovanou znalkyňou súdi v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky o ochranu osobnosti pod číslom konania 9C/164/2010. So žalovaným vonkoncom nekomunikuje od jeho prvého pokusu ju usmrtiť (rok 1990). Dodala, že i svedkyňa R., ako očitý svedok, pre súdom potvrdili, že žalovaný fyzicky útočil tak na ňu ako aj na žalobkyňu, a nebezpečne sa vyhrážal žalobkyni. Namietala, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí neuviedol a neriadil sa rovnako podstatnými tvrdeniami druhého svedka M. O., že ju odprevadil, lebo mala strach ísť sama do nehnuteľnosti, že žalovaný bol agresívny a správal sa ako psychicky narušený a z uvedeného dôvodu sám na jeho vyhrážky nereagoval. Potvrdil, že jej obavy zo žalovaného boli dôvodné. Mala za to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí citoval skreslene, teda nepravdivo i z Čestného vyhlásenia O. J.. Zotrvala na tvrdení, že všetky čestné vyhlásenia svedkov i starších dát potvrdzujú nebezpečnosť žalovaného a skutočnosť, že aj cudzie tretie osoby (PhMr. I. R., M. A., M. M., či zámočníci - A., E., P.) mali z jeho správania strach, spis obsahuje listinu s podpismi obyvateľov najbližšieho okolia, aby bol žalovaný umiestnený do ústavu. Tvrdenia súdu v jeho rozhodnutí, že ju žalovaný nenapadol, označila za neobstojné, v tomto smere poukázala na novinový článok v MY strana 2, stĺpec 3, odsek 3, kde biele na čiernom stojí: „Brat ju fyzicky napadol a pokúšal sa jej násilím vytrhnúť z ruky skrutkovač“. Súd prvej inštancie dňa 21. 10. 2019 obdržal i ďalší dôkaz o jej napadnutí a napadnutí samotného svedka (M. O.), keď žalovaný zo vzdialenosti necelých 2 metrov ich nečakane napadol do tváre slzotvorným sprejom. Uviedla, že súd prvej inštancie nebral do úvahy priamo pred súdom vyslovený cieľ žalovaného - vrátiť sa do obydľia a vykopať ju z nej. Súd prvej inštancie jej tiež nečakaným uzavretím dokazovania neumožnil prípravu na záverečnú reč. Prezentovala názor, že doposiaľ vykonané dokazovanie potvrdilo neznesiteľnosť spolužitia so žalovaným a podozrenie z násilia je na mieste. Opakovane zdôraznila, že súd mal vypočuť MUDr. R. a tvrdenie, že žalovaného neliečil označila za nepravdivé. Upozornila, že žalovaný kryje svoje trestné činy podvrhmi, falošnými prehláseniami, na ktoré terorom donútil rodičov k podpisu, falošnými lekárskymi správami, ktoré rovnako zneužil a donútil deficitnú matku, aby bol zo psychiatrie prepustený s inscenačnými fotkami, ktoré sám narežiroval. Dala do pozornosti, že za falošné podvrhy, lekárske správy 01. 02. z 03. 11. 1994. a 07. 02. 1996, ktorými chcel žalovaný oklamať trestné orgány a dehonestovať ju, sa s ním súdila v ochrane osobnosti č. 6C/343/98, v ktorom jej súd v plnosti vyhovel. Preto mala za to, že už len z dôvodu nedôveryhodnosti žalovaného je jeho vyšetrenie znalcami z odboru psychiatrie a psychológie namieste. Namietala, že súd prvej inštancie sa nevyrovnal s takými závažnými skutočnosťami ako sú vyhrážky žalovaného, identické vyhrážky, ktoré už v minulosti naplnil. V súvislosti s konaním polície a prokuratúry udala, že jej trestná vec pokus zavraždenia jej osoby z roku 1996 - 1997 (00 PZ -310-96. CVS: 01JV- 755/97) bola najprv políciou zľajdačená, pri sťažnosti a

obnove konania bola sfaľšovaná, aby sa ich chyba, resp. nezákonnosť neodhalila. V nadväznosti jej bol zablokovaný a obštruovaný trestný spis vraždy KÚV 148/01/97. Poukázala na to, že žalovaný už dávno nemal byť na slobode. Za neobstojný označila argument súdu prvej inštancie, že má pre svoju ochranu pred násilným správaním žalovaného k dispozícii i iné inštitúcie občianskeho práva (§ 139 OZ), z dôvodu, že ako sa dovtedy sama uchráni pred násilnosťami žalovaného, keď bolo preukázané a dokázané, že je pred násilným žalovaným chránená jedine tým, že žalovaný nemá na ňu fyzický dosah, vďaka tomu, že sa pred ním chráni, zamyká v dome - v nehnuteľnosti.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal jej odvolanie zamietnuť.

7. Žalobkyňa vo svojej replike zotrvala na dôvodoch svojho odvolania.

8. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ust. § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

11. Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedla vo svojom odvolaní žalobkyňa konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Odvolací súd po preskúmaní veci zastáva názor, že súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní, i so skutočnosťami, ktoré tvrdila odvolateľka aj v priebehu prvoinštančného konania, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie,

ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné.

13. Predmetom tohto konania je žaloba žalobkyne o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území F. W., vedenej Okresným úradom F. W., odborom katastrálnym, na LV č. XXXX ako parcely reg. „C“, evidovanej na katastrálnej mape, a to parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria, dom so súp. č. XXX o výmere XXX m² a parc. č. XXXX - záhrady o výmere XXXX m². Strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi k vyššie citovaným nehnuteľnostiam každý po 1/8 k celku. Ďalšími spoluvlastníkmi k týmto nehnuteľnostiam je ich neb. matka, ktorej podiel predstavuje 5/8 k celku a ich sestra E. E., rod. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. X, F. W., ktorej spoluvlastnícky podiel predstavuje 1/8 k celku. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol.

14. Vo vzťahu k právnym záverom súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ako i vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd zvyrazňuje, že podľa ustálenej právnej teórie súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Posudzujúc povinnosť dôkazného bremena žalobkyne v predmetnom konaní je nutné uzavrieť, že žalobkyne neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala v konaní intenzitu správania žalovaného.

15. Žalobkyňa vo svojom odvolaní namietala najmä tú skutočnosť, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, ktorý nebol dostatočným podkladom pre správne rozhodnutie vo veci. Na dôkazy, ktoré boli vykonané neprihliadol a navyiac nevykonal dokazovanie, ktoré žalobkyňa v priebehu konania navrhovala. Vo svojom odvolaní sa zároveň zaoberala jednotlivými dôkazmi, či už výsluchmi svedkov, alebo listinnými dôkazmi, ktoré, keďže súd prvej inštancie nevykonal, nemohli objasniť celú situáciu. Taktiež sa nestotožnila s právnym posúdením veci, že má pre svoju ochranu pred násilným správaním žalovaného k dispozícii iné inštitúty Občianskeho práva. Pred násilným správaním žalovaného je chránená jedine tým, že žalovaný nemá na ňu fyzický dosah vďaka tomu, že sa pred ním chráni a zamyká v spornej nehnuteľnosti.

16. Podľa § 146 ods. 2 OZ (podľa ktorého, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie nezniesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť), nie je možné postupovať, pretože právo na rozhodnutie súdu o užívaní spoločných vecí podľa tohto citovaného zákonného ustanovenia priznáva zákon iba manželom a toto právo im prislúcha nielen za trvania manželstva, ale aj po jeho zániku, pokiaľ ešte nebolo vykonané vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva. Použitie právneho prostriedku upraveného vo vyššie citovanom zákonnom ustanovení aj po zániku manželstva, a teda po zániku bezpodielového spoluvlastníctva je možné za použitia § 853 OZ so zreteľom na to, že správa majetku bývalých manželov sa až do vyporiadania riadi ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve. V ust. § 146 ods. 2 OZ (doplnené zák. č. 526/2002 Z. z.) je upravený osobitný dôvod pre obmedzenie užívacieho práva druhého manžela k domu alebo bytu, ktorý tvorí predmet bezpodielového spoluvlastníctva. Touto novou právnou úpravou sa má prispieť k obmedzovaniu násillného správania manželov pri riešení nezhôd o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva a je občianskoprávnou sankciou aj v prípadoch, keď toto ustanovenie nebude mať dostatočne výchovný účinok na páchatel'ov násillia.

Subjektom právnej ochrany je manžel alebo blízka osoba, ktorá býva v spoločnom dome alebo v byte s násilníkom. Avšak spoločným domom alebo spoločným bytom je dom alebo byt, ktorý predstavuje predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Právnym prostriedkom ochrany je návrh manžela, aby súd obmedzil užívacie právo druhého násilného manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, alebo aby ho z jeho užívania celkom vylúčili.

17. V ust. § 853 ods. 1 OZ (podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie) je zakotvený princíp analógie. Tento princíp znamená, že tie občianskoprávne vzťahy, ktoré nie sú osobitne upravené Občianskym zákonníkom alebo iným občianskoprávnym predpisom, sa riadia tými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne vzťahy obsahom a účelom im najbližšie. Ide o analógiu zákona (analogia legis). Treba podotknúť, že princíp analógie by sa v občianskom práve uplatnil aj vtedy, keby Občiansky zákonník analógiu expressis verbis neupravil. V prípade, že niektorú otázku občianskoprávneho vzťahu nemožno posúdiť podľa analógie zákona (ide o tzv. medzeru v zákone, keď niet právnej normy, na základe ktorej by sa posúdil konkrétny právny vzťah), rozhodne súd v konkrétnom spore podľa svojho uváženia vychádzajúc zo zásad, na ktorých spočíva celá občianskoprávna (súkromnoprávna) úprava.

18. S ohľadom na citovaný právny výklad je nutné konštatovať, že prvoinštančný súd v súdnej veci správne žalobu žalobkyne zamietol. Správne sa prvoinštančný súd vysporiadal s právnou problematikou daného prípadu, na čo odvolací súd poukazuje a v celom rozsahu sa s týmto názorom stotožňuje. Odvolací súd dodáva, že problematiku daného sporu nie je možné riešiť v zmysle ust. § 146 OZ, pretože toto ustanovenie sa týka iba vzťahov medzi manželmi. Netýka sa vzťahov medzi podielovými spoluvlastníkmi. Právna problematika podielových spoluvlastníkov je upravená v § 139 a nasl. OZ. Ak existuje riešenie právnych vzťahov OZ podľa iných citácií tohto zákonníka, nie je možné použiť analógiu v zmysle § 853 ods. 1 OZ.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi každý v 1/8-ine k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území F. W., vedenej Okresným úradom F. W., odborom katastrálnym, na LV č. XXXX ako parcely reg. „C“, evidovanej na katastrálnej mape, a to parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria, dom so súp. č. XXX o výmere XXX m² a parc. č. XXXX - záhrady o výmere XXXX m². Občiansky zákonník sa komplexne zaoberá vzťahmi medzi podielovými spoluvlastníkmi a v prípade nezhôd je možné domáhať sa zrušenia podielového spoluvlastníctva v zmysle § 142 ods. 1 OZ, pričom nie je najpodstatnejšie náležitosť solventnosť spoluvlastníka pri vyplatení spoluvlastníckeho podielu. Je možné nariadiť predaj nehnuteľnosti a výťažok rozdeliť medzi spoluvlastníkov podľa výšky ich podielov. Tieto ustanovenia upravujú vzťahy podielových spoluvlastníkov, podľa ktorých je nutné postupovať.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako aj vo výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, aj keď mu síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, ale žiadne trovy odvolacieho konania mu nevznikli. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP mal rozhodovať len o nároku na náhradu trov konania, ale keďže v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie, aj keď už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania

nevznikli, preto v záujme hospodárnosti, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v zmysle čl. 17 CSP rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).